

Tadeusz Śliwa, *Momidłowski Stefan (1872–1958)* [w:] Tekstowa kartoteka osobowa przemyslan, pod red. Anny Siciak, na stronie Przemyskiej Biblioteki Publicznej; zob. także Tadeusz Śliwa, *Momidłowski Stefan (1872–1958)* [w:] *Słownik biograficzny twórców oświaty i kultury XIX i XX wieku Polski południowo-wschodniej*, pod red. Andrzeja Meissnera, Kazimierza Szmyda, Rzeszów 2011 s. 283-284

Momidłowski Stefan (1872–1958), biografista, biblista, homileta

Ur. 21 VII 1872 r. w Rzeszowie, w rodzinie rzemieślnika Józefa. Po maturze 3 VI 1890 r. wstąpił do Sem. Duch. i po studiach teologicznych 30 XI 1894 otrzymał święcenia kapłańskie. Po ośmiomiesięcznym wikariacie został skierowany na studia do Wiednia, ale udał się do Rzymu i tam na Gregorianum w 1900 r. uzyskał doktoraty z teologii i filozofii. Bezpośrednio po powrocie, w 1900 r. rozpoczął wykłady w przemyskim Instytucie Teologicznym z Pisma św. Nowego Testamentu. W r. 1903/1904 w ramach urlopu naukowego zwiedził katolickie centra naukowe w Europie Zachodniej, a także kilka głównych miast w Królestwie Polskim, oraz Petersburg, Moskwę i Kijów. W 1923 r. został wicerektorem Seminarium, w roku następnym jego rektorem i był nim do 1929 r.

W 1930 roku przestał wykładać Pismo św. Ilustracją wykładów są *Zapiski z wykładów Pisma Św. Nowego Testamentu* zredagowane w 3 cz. przez alumnów w latach 1913–1915 (wg nowego prawa kanonicznego).

Od 1905 r. do śmierci spełniał różne funkcje jako referent w konsystorzu, a później kurii biskupiej. W 1905 zaczął (skutecznie) organizować muzeum diec., którym zarządzał do 1949 r.

Od 1900 r. był rektorem kościółka ss. karmelitanek bosych oraz ich kapelanem przez pół wieku. W 2 poł. lat 30 współorganizował w diec. Związek Misyjny Duchowieństwa i w 1938 r. został jego dyrektorem, był też chyba najczynniejszym jego członkiem, bo wygłosił ok. 260 misji i rekolekcji. Ceniono go za to nie tylko w diec. Patriotyczne akcenty stanowiły ważny element jego nauczania w tej formie. Od chwili powstania (1909) był członkiem Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Przemyślu, w latach 1913–1927 jego wiceprezesem. W 1916 r. w pow. przemyskim był przedstawicielem Towarzystwa Opieki nad Zabytkami we Lwowie, w 1925 r. został członkiem korespondentem Komisji Konserwatorskiej we Lwowie. Kaznodziejstwo i biografistyka stanowią główne dziedziny jego pisarstwa. Wyrazem uznania jego zasług dla Przemyśla było nadanie mu w 1944 r. tytułu honorowego obywatela miasta Przemyśla. Wcześniej otrzymał inne odznaczenia państwowe i kościelne.

Zmarł 13 X 1958 r.

Bibliografia: Szal A., *Duchowieństwo diecezji przemyskiej o. ł. w latach 1918–1939*, Przemyśl 2005, wg indeksu; Śliwa T., *Słownik polskich teologów katolickich*, t. 6: 1918–1981, red. ks. L. Grzebień, Warszawa 1983, s. 504–508, tamże bibliogr.